

Мѣнежъ.

(Приказка).

Единъ богатъ търговецъ се кжпелъ въ една дълбока рѣка. По едно врѣме той се поотдалечилъ отъ брѣга и като не знаелъ да плува, почналъ да потъва. Тамъ на близо минавалъ единъ селянинъ, който, като видѣлъ давящия се, веднага се хвърлилъ въ водата, дошелъ до него, хваналъ го здраво за яката и го извлѣкълъ на брѣга.

Благодарилъ търговеца на селянина и го поканилъ у дома си. Приелъ той и заедно съ него отишълъ у тѣхъ. Нагостилъ го богатата добръ и когато да го изпрати, далъ му много злато.

Турилъ селянина златото въ торбичката си, нарамилъ я и тръгналъ къмъ село. Ето че насрѣща му се задалъ единъ добръ облеченъ господинъ, възседналъ на хубавъ и красивъ конъ.

— Добра срѣща, побратиме, му казалъ той.

— Далъ ти Богъ добро, отвърналъ му кротко селянина.

— Мога ли да знаа, какво носишъ въ торбичката си? Да не е нѣщо за проданъ?

— Злато, което единъ богатъ търговецъ ми подари!

— А защо ти е то тебъ? Нѣмашъ нужда ти отъ него, приятелю! Ако щешъ, да направимъ мѣнежъ ¹⁾: вземи ти този хубавъ и якъ конъ, а златото дай менъ.

— Става, казалъ селянина и далъ златото за коня.

¹⁾ Смѣна, трампа.